

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/4/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200434
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200434.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobkyne: P. C., bytom E., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. AZ/2012/00377-044 zo 4.4.2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/60/2012 - 31 zo 6. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/60/2012 - 31 zo dňa 6. novembra 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bolo z dôvodov podľa § 250ods. 2 písm. c) OSP zrušené rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o nepriznaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky motorového vozidla. Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol celý postup správnych orgánov v konaní vrátane postupu odvolacieho orgánu, citoval ustanovenia §§ 38 ods. 1 písm. b) bod 2, § 53 ods. 1 a 2, § 55 ods. 3, 6 a 10 zák. č. 447/2008 Z.z. ako aj ustanovenia §§ 46, 47 ods. 1, 3 ods. 1, 2 a 5 zák. č. 71/1967 Zb. a dôvodil tým, že žalovaný v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatuje, že žalobkyňa má len príležitostné aktivity vzhľadom na jej nepriaznivý zdravotný stav, nechodí k lekárovi, lekár ju navštevuje v jej domácnosti a vychádza z tvrdenia žalobkyne, že sa zdržiava v domácom prostredí. Ďalej konštatoval, že u žalobkyne nejde o takú frekvenciu aktivít (pracovné, vzdelávacie, rodinné, občianske a iné aktivity), aby bol žiadaný peňažný príspevok na kompenzáciu jej priznaný.

Podľa názoru krajského súdu takéto zdôvodnenie žalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z obsahu správneho spisu nebolo preukázané, že by k tým záverom dospel správny orgán - žalovaný, na základe vykonaného dokazovania a že by vykonal dokazovanie preverení tvrdení žalobkyne, ktoré uvádzala v podanej žiadosti, ako aj v odvolaní (vo vzťahu k aktivitám, návštevy rodinných osláv, príbuzných, kostola, kultúrnych podujatí, obchodov a podobne). Z obsahu spisu nevyplýva, že by

správny orgán postupoval v súlade s § 55 ods. 3 posledná veta zák. č. 447/2008 Z.z. a vyzval žalobkyňu, aby predložila dôkazy, ktoré tieto jej tvrdenia preukazujú, respektíve navrhla vykonanie takýchto dôkazov.

Prvostupňový správny orgán pred vydaním rozhodnutia mal vyzvať žalobkyňu, aby predložila alebo označila dôkazy, ktoré preukazujú jej tvrdenia o účelnosti poskytnutia peňažného príspevku na kompenzáciu. Pokiaľ žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán rozhodol bez toho, aby na predloženie takýchto dôkazov žalobkyňu vyzval, jeho rozhodnutie, vzhľadom na obsah spisu, nemá oporu v zistenom skutkovom stave a tvrdenia správnych orgánov o nedostatočnej frekvencii spoločenských, pracovných, rodinných a iných aktivít z obsahu spisu a vykonaného dokazovania nevyplyvajú.

Správne orgány porušili ust. § 55 ods. 3 posledná veta zákona číslo 447/2008 Z.z., ako aj ust. § 46, § 3 ods. 5 Zákona o správnom konaní, keď nedostatočne zistený skutkový stav veci a nežiadali, aby žalobkyňa svoje tvrdenia preukázala predložením alebo označením dôkazov. Správny orgán bol povinný aj v súlade s § 32 ods. 1 Zákona o správnom konaní zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za týmto účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie, pričom nebol viazaný len návrhmi účastníkov konania, žalobkyne. V súlade s § 3 ods. 2 Zákona o správnom konaní boli správne orgány povinné v konaní postupovať v úzkej súčinnosti so žalobkyňou a mali jej poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpela v konaní ujmu.

Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán rozhodol, bez riadneho zistenia skutkového stavu. Súd dospel k záveru, že rozhodnutia tak žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu nie sú súladné s ust. § 3 ods. 5, ako aj § 46 zák. č. 71/1967 Zb., rozhodnutia nevychádzajú zo spoľahlivo zisteného stavu veci a závery, ktoré sú obsiahnuté v dôvodoch napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, z obsahu spisu a vykonaného dokazovania nevyplyvajú.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie a žiadal ho zmeniť a žalobu zamietnuť. Uviedol, že sa nestotožňuje so závermi uvedenými v rozhodnutí krajského súdu a poukázal na posudkový záver zo sociálnej posudkovej činnosti vykonanej v domácnosti žalobkyne zo dňa 5.3.2012, v ktorom sa uvádza, že menovaná nechodí nikde, lebo jej to zdravotný stav nedovoľuje, na prízemie by ju museli znášať dve osoby, 5 rokov nikde nebola a lekári alebo zdravotné sestry chodia k nej. Nemôže preto akceptovať tvrdenie žalobkyne, že napadnuté rozhodnutia nezohľadnili jej integračné aktivity, pretože reálny stav bol v komplexnom posudku zhodnotený vo všetkých oblastiach a požadovaný peňažný príspevok by neplnil účel, na ktorý je určený v zmysle § 38 ods. 9 zák. č. 447/2008 Z.z. Požadovaný peňažný príspevok je na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla je opakovaný peňažný príspevok a zákonná úprava predpokladá, že mesačne bude využívaný na pravidelné mesačné integračné aktivity, čo sa v danom prípade v správnom konaní nepreukázalo.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „odvolací súd“ alebo „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu na základe odvolania a jednomyseľne dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a preto je daný dôvod na jeho potvrdenie podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu, pokiaľ zrušil rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c) OSP.), pričom správne poukázal na ustanovenia §§ 46, 47 ods. 1, 3 ods. 1, 2, 5 zák. č. 71/1967 Zb. a § 55 ods. 3 posledná veta zák. č. 447/2008 Z.z.. Keďže komplexný posudok obsahuje relevantný záver o tom, že žiadateľka nie je schopná ani v sprievode inej fyzickej osoby k preprave používať prostriedky verejnej hromadnej dopravy a premiestniť sa k nim, nastúpiť a vystúpiť z nich, potom by sa žalovaný nemal uspokojiť len s doterajšími zisteniami, že žiadateľka v súčasnosti nemá aktivity, ktoré by smerovali k jej spoločenskej integrácii. Skutočnosť, že je odkázaná na pomoc rodinných príslušníkov, ktorí ju cez víkend odvezú napr. na nákupy, prípadne na rodinné stretnutia, svedčí o potrebe pohybu mimo domácnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd vecne správne

posúdil, že doterajší postup správnych orgánov, ktoré nevyzvali žalobkyňu na predloženie a navrhnutie dôkazov o účelnosti poskytnutia žiadaného peňažného príspevku, bol formálny a nevedol k poskytnutiu pomoci a poučení, aby pre neznalosť právnych prepisov žiadateľka neutrpela ujmu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Keďže žalobkyni v odvolacom konaní preukázané trovy nevznikli, súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.